

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

[ΤΟΥ ANDRE DE LORDE]

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑ

[*Από τις φρικιαστικές ιστορίες του Γκράν-Γκινιόλ.*]

Στη διασταύρωση των οδών Αγίου Λαζάρου και Λαροσφουώ, στο Παρίσι, βρίσκεται η κλινική της μαμμής κ. Ντυμποά. Σ αυτή την κλινική που κάθε άλλο παρά τοκετοί γίνονται, δεν συγχάζουν άνθρωποι του λαού. Η πελατεία της κάπως ειδική, στρατολογείται από γυναίκες του ημικόσμου και από τις κυρίες εκείνες για τις οποίες η μητρότης ισοδυναμεί με την καταστροφή.

Εξείνη την ημέρα μία κόρη, που ένα άμαξι την είχε φέρει ως εκεί, ανέβηκε άποραστικά τη σκάλα της κλινικής και χτύπησε στο δεύτερο πάτωμα. Η υπηρέτρια της άνοιξε και, μετά ένα τέταρτο άναμονής, την ώδηγησε στο γραφείο της κ. Ντυμποά. Η κ. Ντυμποά — μία γυναίκα ηλικιωμένη πιά — έβαλε τα ματογυάλια της για να δει καλύτερα την καινούργια της πελάτιδα. Είταν μία όμορφη μελαχροινούλα με γαλανά μάτια και με χαρακτηριστικά λεπτά και άβρα. Δεν είταν παραπάνω από είκοσι χρόνον. Η κ. Ντυμποά την έρω-
τησε :

— Σε τί μπορώ να σάς φανώ χρησιμη, δεσποινίς ;
Εξείνη με συγκίνηση της άποκρίθηκε : «Μου χρειάστηκε πολύ θάρρος για νάρθω να σάς βρω. Μά δε μπορούσα να περιμένο περισσότερο. Δεν ξέρω μάλιστα πώς κατόρθωσα ν άποκρύψω τόσον καιρο-
τήν κατάστασή μου. Πρέπει να με σώσετε... Ούτε παντρεμένη είμαι, ούτε άρραβωνιασμένη και ένα τέτοιο σκάνδαλο θ' άτιμάζε. έμένα και τους δικούς μου, για πάντα. Πρόκειται να γίνω μητέρα !

— Μά, παιδί μου, έσημβούλευσε ύποκριτικά η μαμμί, πρέπει να όμολογήσης την αλήθεια στη μητέρα σου.

— Δεν έχω πιά μητέρα και θα πέθαινα άπ τη ντροπή μου παρά να όμολογήσω το λάθος μου στον πατέρα μου. Είνε ένας τίμιος και καλός άνθρωπος κ έχει σε μένα τυφή έμπιστοσύνη... Μου έλεγε δόση πλήρη έλευθερία να πηγαίνω όπου θέλω, κι αυτό άρραβώνις με κατέστρεψε !

— Μά ό πατέρας του παιδιού σας θα μπορούσε...
— Ω, άν αυτός ζούσε, θα με έπαιρνε γυναίκα του. Άλλοίμονο, σκοτώθηκε σ ένα αυτοκινητικό δυστύχημα την έπομένη της ημέρας που άντελήφθην τη θέση μου. Πάνετώρα τέσσερες μήνες...

— Θα έπρεπε να έρχόσαστε νομίτερα.
— Δεν έτολμούσα... Δεν ήθελα να πιστέψω το δυστύχημά μου... Κατέφυγα σε διάφορα φάρμακα...
— Αν έρχόσαστε από τότε θα μπορούσα να σάς φανώ χρησιμη... Τώρα είνε πολύ άργά.

Τό δυστυχημένο κορίτσι έπεσε με λυγμούς μπρός στα πόδια της μαμμής : «Σώστε με, την ίκέτενε. Ξέρω πώς μπορείτε να το κάνετε άμα θέλετε. Μία κυρία που την έσώσατε κι' αυτήν, η κυρία Χ... μου έδωσε τη διεύθυνσή σας.»

Ο απαρχαιώτος τόνος με τον όποιο έπρόφερε της τελευταίες αυτές λέξεις, έδειχνε μίαν άγρια άπελπισία που δε θα ύποχωρούσε μπρός σε τίποτε, ούτε και πρό αυτού του θανάτου.

— Ελάτε τώρα, ήσοσστε, είπε η μαμμί που καταλάβαινε πως η φτωχή κόρη ήταν πρόθυμη για κάθε χρηματική θυσία. «Αν έχω δεν μπορώ να σάς κάνω τίποτε, ξέρω όμως τη μυστική κλινική ενός πολύ καλού χειρουργού, που θα σάς ξελευθερώση χωρίς να διατρέξετε κανένα κίνδυνο. Άλλά, έπρόσθεσε, δεν παίρνει λιγότερα από δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Θα του τά δώσω.
— Τότε ελάτε να με δήτε αύριο το πρωί. Θα σάς πω τί άπο-
γινε.

Αφού ευχαρίστησε με θερμή τη μαμμί, η νέα κόρη έφυγε, γε-
μάτη έλπίδες...

**

Ο δόκτωρ Τισσώ έβριμάτιζε νευρικά μες στο πολυτελές και εύ-
ρύχωρο έργαστηριό του, πράγμα που γι αυτόν έσήμαινε έξαιρετική
ψυχική ταραχή. Συλλογίζότανε τις τελευταίες νύχτες, που πέρασε
στη λέσχη. Του στοιχίσαν δικασίεις χιλιάδες φράγκα. Τό παιγνίδι
κ οι γυναίκες του είγαν φάει ό,τι είχε κι ό,τι κέρδιζε. Είταν
άπελπισμένο, πνιγμένο στο χρέη. Μόνον η οικονομία της κόρης
του τον ύποβάσταζε άκόμη.

Ο δόκτωρ Τισσώ είχε μείνει χήρος πολύ νορίς, με μία κόρη
που την ελάτρευε και που την είχε μορφώση όσο καλύτερα μπο-
ρούσε.

Άλλά τώρα συλλογίζότανε με τρόμο, ότι θάρροτανε μία μέρα
που θα έπρεπε να όμολογήση την κατάσταση του στη μικρή του
Λουίζα. Κι' άν ήθελε να παντρευτη αυτή ; Θα χρειάζότανε ποζία !
«Άξαφνα, χτύπησαν στην πόρτα. Ένας ύψηλός του άνήγγειλε
την κ. Ντυμποά. Ο γιατρός είχε συνδεθεί με πρώτη φορά μαζί

της εξ άφορηής, μιάς ήθοποιού που προσέφερε ένα σεβαστό ποσό
για ν άπαλλαχθή από μίαν ένοχλητική μητρότητα. Ο πειρασμός του
χρυσού τον είχε παρακινήσει. Από τότε είχε προσθέσει στους φανε-
ρούς πόρους του ως φημισμένου χειρουργού και τ' άδηλα κέρδη
των ένοχων χειρουργικών του έπεμβάσεων.

- «Ε, λοιπόν, τί νέα ; ρώτησε μόλις μπήκε η μαμμί.
- Έχω μία πελάτιδα για σάς, άνήγγειλε η κ. Ντυμποά.
- Τί είδους ;
- Ένα κορίτσι οικογενείας, πούπαθε κάποιον έρωτικό δυστύχημα.
- Πόσα της ζητήσατε ;
- Δέκα χιλιάδες.
- Δεν είναι τόσο πολλά.
- Εν τούτοις είναι καλό κέρδος.

— Κανένα κέρδος, δεν είνε άνάλογο πρός τον
κίνδυνο...

— Στη θέση τη δική σας δεν ύπάρχει κανένας
κίνδυνος. Ποιά δά μπορούσε να σάς ύποψιαστή ;
Ούτε κ εγώ, φυσικά, θα πάω να σάς προδώσω.
: — Θα πληρώση μπροστά ;

— Εννοείται.
— Τότε, ελάτε μεθαύριο στις έννιά το πρωί
στο Ατέιγ. Θάρρω να της κάνω έγχείρηση.

«Άξαφνα από τη διπλανή κάμαρη, μία νεανική
φωνή, πολύ γλυκειά, πολύ άρμονική, άπλώθηκε.
Τραγουδούσε μία ρομάντσα μελαγχολική που ένα
χέρι επιδέξιο τη συνόδευε στο πιάνο. «Η κόρη
μου !» είπε με συγκίνηση ο γιατρός, βλέποντας την
κ. Ντυμποά ν ακούη. «Επειτα, σά να ήθελε να διώξη
τις σκέψεις, που του ήρχοντο, έπρόσθεσε : «Θά μπήτε
άπ το περιβόλι... όλα θά είν έτοιμα.»

Την μεδεπομένη κατάτην όρισμένη ώρα ο δόκτωρ
Τισσώ σταμάτησε το άμαξι του μπρός στις κερκίδες
ένός άπομονωμένου περιπτέρου, στο Ατέιγ. Είταν
τό έργαστηριό των έγκληματικών του έπεμβάσεων.

— Η άρροστη είνε εδώ ; ρώτησε μπαίνοντας
τη μαμμί.

— Ναι, του άπήνησε. Την έβαλα να κοιμηθή
γιατι φοβότανε. Στην άρχη φαινόταν άποφασισμέ-
νη, θαρραλέα, μα την τελευταία στιγμή φοβήθη-
κε. Δεν ήθελε να έγχειρισθ... Έλεγε ότι έχει κακά
προαισθήματα. Μά καθήσυχασα τις άνησυχίες της
και τώρα ήσυχάζει.

— Πήρατε τα λεπτά ;
— Νά τα.

Και η μαμμί του έδωσε ένα φάκελλο, του ό-
ποιου ο γιατρός εξακρίβωσε το περιεχόμενο.

— Ξερώτε ποιά είνε, από πού έρχεται ;
— Δέ θέλω να τη σχετικώς τίποτε. Έγγραψε μόνο
ένα γράμμα που το σφράγισε έπιμελώς. Μόνο σε
περίπτωση δυστυχήματος μου ελάτε να το άνοίξω.

Ο γιατρός ύψωσε τους ώμους και μπήκε στο
έργαστηριό.

— Πηγαίνετε να την χλωροφορμίσετε, παράγ-
γειλε της μαμμής. Εγώ θα έτοιμάσω έν τώ μεταξύ
τά έργαλεία μου.

Σε πέντε λεπτά ο γιατρός έμπαινε μέσα στην αίθουσα της έγχει-
ρήσεως. Στο τραπέζι άπάνω είταν έαπλωμένο, γυμνό, άναίσθητο το
σώμα της δυστυχημένης κόρης. Μονάκι η μάζα του χλωροφορμίου
της έκρυβε το πρόσωπο.

Χωρίς ν άφήση τον εαυτό του να ληρηθή τη νεότητα και
τη χάρι εκείνης που έκαιτο, άν πεθαιμένη, μπροστά του, ο χειρουργ-
γος άρχισε το έργο του. Μά μόλις άρχισε, περιπλοκές άρρόοπτες,
παρουσιάστηκαν.

«Άξαφνα ο γιατρός έγινε κατακίτρινος.
— Θεέ μου ! έκαμα λάθος, είπε.
— Χαθήκαμε ! φώναξε η κ. Ντυμποά.
— Θα προσπαθήσω να κάνω λιπαροτομία... Είνε η μόνη έλπίς
σωτηρίας !...»

Και ξανάρχισε το φρικιαστικό του έργο. Μά ξαφνα η μαμμί τον
εσταμάτησε και του είπε με τρόμο : « Η καρδιά έπαψε να χτυπά !...»

Και πράγματι, η καρδιά της δυστυχημένης κόρης είχε σταμα-
τήση και τίποτε δε μπορούσε πιά να την ξανάζηση.

— Τι θά κάνουμε τώρα ; Πō ; θα δικαιολογήσουμε αυτό το θά-
νατο ; ρώτησε έξω φρενών η κ. Ντυμποά, σκεπάζοντας το πτώμα μ'
ένα λευκό σεντόνι, χωρίς ν σκεφθή να του άφαιρέση τη μάζα του
χλωροφορμίου...

— Δεν ξέρω, ψιθύρισε ο γιατρός. Θεέ μου, τί θά γίνη... Είμαι
χαμένος... άτιμασμένος... Κ η κόρη μου που νομίζε πως είμ έντιμος

Λουίζα

